

hold, som jeg ellers ikke skulde have berørt. Synes du, det er dig rigtig værdigt at lade dig slaa saa vanvittigt ud af din Bane for en eneste Kærligheds-skuffelses Skyld? Min Kusine er ganske vist en højst indtagende Dame, og jeg, som har kendt jeres tidligere Forhold, forstaar naturligvis din Bitterhed. Men der findes dog Gudskelov andre indtagende — og mindre vægelsindede — Kvinder i Verden end Jytte; og om du vil gifte dig — hvad jeg i høj Grad vil anbefale dig — behøver du jo ikke at være bange for, at du ikke med Lethed vil finde Erstatning.«

Torben Dihmer sad stadig i den samme Stilling og saae paa sine Hænder. Ved Lyden af Jyttes Navn dirrede det i hans Kinder.

»Det er noget nyt at møde dig som Advokat for Ægtestanden. I gamle Dage havde vi, som du maaske husker, adskillige varme Dispyter om den Ting. Nu kommer dine Rekommandationer for mit Vedkommende *post festum*. Og hvad specielt din Kusine angaar, saa vil jeg gerne — siden du nu har taget dig den Frihed at trække den gamle Historie frem igen — saa vil jeg gerne en Gang for alle have det sagt, at jeg betragter det som en Lykke ogsaa for mig, at vort sidste Møde forløb, som det gjorde. Det er altsaa ikke af den Grund, jeg har ladet mig »drive ud af min Bane« — som du siger. Jeg skylder din Kusine stor Taknemlighed, fordi hun dengang